Lieta Nr.142071510
1-0648-11/09

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 2.janvārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Lolita Andersone,
piedaloties atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes pilnvarotajai pārstāvei *L.D.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja *S.D.* (personas kods */personas kods/*) pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2010.gada 6.jūlija lēmuma Nr.3836 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – VP RRP KPP vai atbildētāja) 2010.gada 6.jūlija lēmumu Nr.3836 (turpmāk – Lēmums) atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākā inspektora administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.050/PD265132 (turpmāk – Protokols), ar kuru *S.D.* (turpmāk – pieteicējs) saukts pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.[8] panta desmitās daļas pārkāpumu, piemērojot naudas sodu 60 latu apmērā.

Lēmums pamatots ar turpmāk minētiem argumentiem.

[1.1] Objektīvi, pēc tiesiskās apziņas, iekšējās pārliecības un dzīvē gūtajiem novērojumiem, izvērtējot administratīvajā lietā savāktos materiālus, konstatēts un pierādīts, ka pieteicējs 2010.gada 30.maijā ir izdarījis Latvijas Republikas Ministru kabineta 2004. gada 29. jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 114.punkta prasību pārkāpumu. Tādējādi Protokols pieteicējam sastādīts likumīgi un pamatoti.

[1.2] Videoierakstā, kurā fiksēts pārkāpuma brīdis, skaidri un nepārprotami redzams, ka 2010.gada 30.maijā plkst.23.24, tieši transportlīdzeklim Škoda, ar valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, videoradarā ir fiksēts ātrums 84 km/h. Dotajā ceļa posmā dotais transportlīdzeklis ir vienīgais, kuram ir fiksēts ātrums 84 km/h.

[1.3] Apstrīdēšanas iesniegumā pieteicējs lūdzis izsniegt videoieraksta kopiju. VP RRP KPP amatpersonai sazvanoties ar pieteicēju, lai vienotos par

videoieraksta saņemšanu, *S.D.* pateicis, ka viņam nav vajadzīgs videoieraksts un viņš vēlas saņemt rakstisku atbildi.

[2] 2010.gada 28.jūlijā Administratīvajā rajona tiesā pēc pieteicēja pieteikuma ierosināta administratīvā lieta par Lēmuma atcelšanu.

Pieteicējs lūdz Lēmumu atcelt, pamatojoties ar to, ka pieteicējam netika izsniegta administratīvā pārkāpuma lietā esošā videoieraksta kopija.

[3] Savā paskaidrojumā atbildētāja pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem.

[4] Uz tiesas sēdi pieteicējs nav ieradies. Tiesā saņemts pieteicēja 2011.gada 6.decembra iesniegums, kurā lūgts lietu izskatīt bez pieteicēja klātbūtnes. Tiesa atzina pieteicēja neierašanos par neattaisnojošu, jo pieteicējs nav norādījis objektīvus iemeslus tam, kādēļ viņš nevarēja ierasties uz tiesas sēdi. Tiesa nesaskatīja Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 268. un 269.pantos norādītos pamatus lietas izskatīšanas atlikšanai, tādēļ, pamatojoties uz APL 214.panta pirmo daļu, tiesa atzina par iespējamu pieteikumu izskatīt bez pieteicēja klātbūtnes.

Atbildētājas pilnvarotā pārstāve tiesas sēdē prasījumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[5] Noklausoties atbildētāja pārstāves paskaidrojumus un izvērtējot lietas materiālus to kopumā un savstarpējā sakarībā, tiesa secina, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[6] LAPK 272.pants noteic, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

[7] Pieteicējs saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta desmito daļu, kas noteic, ka par šā panta devītajā daļā paredzēto pārkāpumu, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums", uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam sešdesmit latu apmērā.

CSN 114.pants noteic, ka apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h.

Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta desmito daļu, nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzekļa vadītājs ir pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu vairāk par 31 kilometru stundā un tas izdarīts apdzīvotā vietā, kas ir apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums".

[8] No lietas materiāliem konstatējams, ka pieteicējs 2010.gada 30.maijā, plkst.23.24 Rīgas rajonā, Baltezerā vadīja automašīnu Škoda ar iespējamo maksimālo ātrumu, ņemot vērā pieļaujamo mērīšanas kļūdu, 81 km/h pie atļautā ātruma 50 km/h, ceļa zīmes Nr.518 darbības zonā.

[9] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus citastarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Saskaņā ar LAPK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Turklāt nevienam no minētajiem pierādījumiem nav piešķirama lielāka nozīme iepretim citam. Izvērtējot administratīvā pārkāpuma lietu, institūcija (amatpersona) atbilstoši LAPK 244.pantam pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

[10] Konkrētajā lietā pieteicēja vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā pierāda šādi pierādījumi.

[10.1] 2010.gada 30.maijā sastādītais Protokols (*lietas 13.lapa*), kurā norādīts, ka pārkāpums fiksēts ar braukšanas ātruma noteikšanas mērierīci (radaru) „Stalker Dual" Nr.95452.

[10.2] Latvijas Nacionālā metroloģijas centra Elektronisko mērījumu laboratorijas izdotais un apstiprinātais verificēšanas sertifikāts Nr.E0152V09 apliecina, ka radars „Stalker Dual" Nr.95452 ir verificēts 2009.gada 11.jūnijā un atzīts par derīgu līdz 2010.gada 10.jūnijam (*lietas 50.lapa*).

[10.3] Lietā ir videoieraksts, kurā redzams, kā no dienesta automašīnas tiek fiksēts pārkāpuma brīdis, pēc kā tiek sekots pārkāpēja automašīnai un veikta tā apturēšana.

[11] No lietas materiāliem tiesa konstatē arī, ka pieteicējs nav izteicis iebildumus Protokola sastādīšanas laikā un nav apšaubījis notikuma faktiskos apstākļus. Tādējādi tiesa secina, ka pārkāpējs faktiski nenoliedz vainu pārkāpuma izdarīšanā.

[12] Taču no pieteicēja pieteikuma tiesa secina, ka pieteicējs uzskata Lēmumu par prettiesisku, viņaprāt, lietā pieļauta procesuāla pārkāpuma dēļ,

proti, atbildētāja pēc pieteicēja lūguma viņam nav izsniegusi lietā esošā videoieraksta kopiju.

Šādu pieteicēja argumentu tiesa noraida kā nepamatotu turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

LAPK 260.panta pirmā daļa noteic, ka personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir tiesības kā personiski, tā ar pārstāvja starpniecību iepazīties ar visiem lietas materiāliem, sniegt paskaidrojumus, un izteikt lūgumus.

Pieteicējs atbildētājai bija izteicis lūgumu izsniegt viņam lietā esošā videoieraksta kopiju. Tiesa secina, ka pieteicējs izteica šādu lūgumu ar mērķi vispusīgi un pilnīgi iepazīties ar lietā esošajiem pierādījumiem, tas ir, realizēt savas LAPK 260.panta pirmajā daļā paredzētās tiesības.

Pieteicējs pieteikumā norādījis, ka telefonsarunā ar VP RRP KPP amatpersonu viņam paskaidrots, ka atbildētajai nav tehnisku iespēju izsniegt videoieraksta kopiju, tāpēc pieteicējs uzaicināts ierasties iestādē to noskatīties. Atbildētāja apgalvojums, ka telefonsarunas laikā viņš būtu teicis, ka videoieraksts viņam nav nepieciešams, neatbilst patiesībai.

Tiesa norāda, ka atbildētājas pienākums ir nodrošināt personas, kuru sauc pie administratīvās atbildības, likumā paredzētās tiesības, tomēr tas nenozīmē, ka izteiktie lūgumi ir apmierināmi tieši tādā veidā un apjomā, kā tas prasīts. Tā kā pieteicējs norādījis, ka bijis uzaicināts ierasties iestādē noskatīties lietā esošo videoierakstu, tiesai secina, ka atbildētāja nav ierobežojusi pieteicēja tiesības iepazīties ar lietas materiāliem, kas būtu bijis uzskatāms par būtisku procesuālu pārkāpumu.

Atbilstoši administratīvajās tiesībās atzītajam labas pārvaldības principam, amatpersonas pieejai konkrēta jautājumā izskatīšanā nav jābūt formālai vai distancētai, bet, tieši otrādi, kopā ar privātpersonu ir jāmeklē efektīvs risinājums, sadarbībai ir jābūt konstruktīvai. Attiecībā par iepazīstināšanu ar lietas materiāliem tiesību normas ne tikai neizslēdz, bet tiesas ieskatā pat būtu vēlams apmierināt privātpersonas lūgumu tādā veidā un apjomā, kā tas prasīts.

Tomēr katrā konkrētajā gadījumā ir jāņem vērā, ka šāda lūguma izpilde prasa no iestādes arī zināmu resursu patēriņu. Salīdzinoši, piemēram, saskaņā ar Ministru kabineta 2007.gada 13.novembra noteikumiem Nr.774 „Par Valsts policijas sniegto maksas pakalpojumu cenrādi" cena par vienpusējas kopijas izdarīšanu uz A4 formāta lapas ir Ls 0,05. Tas nozīmē, ja persona izteiktu lūgumu nokopēt viņam administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, viņai arī būtu pienākums samaksāt par kopiju veikšanu saskaņā ar cenrādi.

Izskatāmajā gadījumā, ņemot vērā arī to, ka iepriekš minētajos Ministru kabineta noteikumos nav paredzēts tāds pakalpojums kā failu kopēšana kompaktdiskā, tiesas ieskatā efektīvam situācijas risinājumam atbilstīgs bija arī atbildētājas piedāvājums pieteicējam ierasties iestādē

personīgi un noskatīties videoierakstu. Turklāt pieteicējs nav arī norādījis nevienu iemeslu, kāpēc šāds situācijas risinājums viņam būtu bijis nepieņemams vai pārlieku apgrūtinošs.

Tāpēc tiesas ieskatā nav pamata uzskatīt, ka atbildētāja būtu ierobežojusi pieteicēja tiesības iepazīties ar lietā esošajiem pierādījumiem vai rīkojusies pretēji labas pārvaldības principam.

[13] LAPK 149.[8]panta desmitās daļas sankcijā paredzēts administratīvais sods naudas sods sešdesmit latu apmērā.

Ņemot vērā, ka šajā tiesību normā ir noteikts fiksētais soda apmērs, kas izslēdz atbildētājas rīcības brīvību naudas soda apmēra noteikšanā, tiesas ieskatā pieteicējam naudas sods ir piemērots tiesiski un pamatoti.

[14] Izvērtējot pārsūdzēto Lēmumu kopsakarā ar lietā esošajiem pierādījumiem, tiesa secina, ka pārsūdzētais Lēmums atzīstams par tiesisku un pamatotu un atstājams negrozīts, bet pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt *S.D.* (personas kods */personas kods/*) pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2010.gada 6.jūlija lēmuma Nr.3836 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā pieņemšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese L.Andersone